

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 28. september 2015, številka 7, letnik IV

Knjižnica Laško: Adi Smolar kot nagrada za Poletne bralce

ABC-abonmajček: Od Celja do Žalca

Sprejem prvošolcev

Pri Piki Nogavički doma

Policist na obisku

Peka kruha in spoznavanje zelišč

Jumicar

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2015/16, 28. september 2015, številka 7, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Sara Čopar, Nina Videc, Enej Vodusek, Rene Rezec, Anemarie Hrastnik, Maja Skarlovnik, Nina Stiplošek, Lara Pavčnik, Tjaša Gradišnik, Gracia Voglar, Nadja Slapšak, Jakob Pirš, Stella Tretnjak

Naslovnica: Jon Bezgovšek

Oglas: Anita Blatnik

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

POLETNI BRALCI

»S prijaznostjo in z dobrimi dejanji osrečujete sebe in druge«

V Knjižnici Laško so ob koncu akcije Poletni bralci v goste povabili znanega slovenskega kantavtorja Adija Smolarja. Ob tej priložnosti smo ga pocukali za rokav in prosili za intervju. Prijazno je pristal in odgovoril na naša vprašanja.

Rodili ste se v glasbeni družini. Vaš oče je bil trobentač v ansamblu Fantje treh dolin. Je imelo to kakšen vpliv na vašo odločitev, da se boste ukvarjali z glasbo?

Glasba me spremlja že vse življenje. Oče je igral trobento pri narodnozabavnem ansamblu Fantje treh dolin, pri nas doma so večkrat imeli vaje in že kot malček sem ob poslušanju užival. Po očetu sem podedoval dober posluš in tako že pri šestih letih začel igrati harmoniko, s katero sem končal tudi nižjo glasbeno šolo. V vrtcu, osnovni in srednji šoli sem tudi vsa leta prepeval v različnih pevskih zborih.

Kitaro ste začeli igrati pri osemnajstih letih. Kdo vas je navdušil? Zakaj ravno kitara? Ste se učili sami – ste samouk?

Kitara mi je postala všeč v srednji šoli, ko jo je dobila mlajša sestra, ki je obiskovala pedagoško gimnazijo. Pred tem sem prepeval ob spremljavi harmonike, a sem kmalu ugotovil, da je kitara boljša spremljava za petje.

Akorde sem se učil sam, ob koncu četrtega letnika sem jih že nekaj obvladal, več časa pa sem učenju posvetil v študentskih letih. Kot samouk sem hitro napredoval, obenem začel pisati svoje pesmi, jih igral prijateljem na raznih zabavah in prireditvah, po dveh letih pa sem imel že prvi samostojni koncert kot kantavtor.

Študirali ste slovenščino in primerjalno književnost. Kakšni so vaši spomini na to študentsko obdobje?

V Ljubljani sem začel študirati leta 1978. Spominov je seveda veliko, lepih in grenkih. Bila je pač pot odraščanja, spoznavanja mnogih ljudi, prilagajanja načinu življenja v mestu, zgodilo se mi je marsikaj, saj sem tam kot študent in nato kot zaposlen v uredništvu revije Ljubljanske banke preživel kar osemnajst let.

Glede na to, da ste študirali slovenščino – ste morda kdaj razmišljali, da bi poučevali?

Poučeval sem le v času prakse, a sem kmalu spoznal, da si tega poklica ne želim, zato sem se zaposlil v uredništvu revije.

Veliko ljudi je presenečenih, ko slišijo, da niste samo kantavtor, ampak da tudi literarno ustvarjate. Menite, da gre med glasbenim in književnim področjem – ko govorimo o ustvarjanju različnih besedil – za ustvarjalno povezanost?

Če imaš talent za pisanje pesmi, je velika verjetnost, da lahko ustvarjaš tudi prozo, gre le za odločitev.

Napisali ste zbirko kratkih zgodbic Pujsa in Andrej Migec. Od kod ste dobili idejo zanjo?

Ko mi je po petih letih skupnega življenja umrla Pujsa (moj morski prašiček), sem v želji, da ne bi bila pozabljena, napisal o njej šest zgodbic in jih izdal v knjižni

obliki. V svoji reviji Petka jih je nato objavljaj tudi žal pokojni karikaturist Božo Kos, ki me je, ko je objavil vseh šest, zaprosil, naj zgodbice nadaljujem. Nekaj let sem vsak mesec napisal po eno novo zgodbico o Pujsi in Andreju Migcu, on pa jih je ilustriral. Da bi bile dostopne tudi otrokom, ki Petke niso brali, sem vse zgodbe izdal v štirih knjigah in v veselje mi je, da jih mladi bralci lepo sprejemajo.

Omenjena zbirka kratkih zgodbic ni edino vaše literarno delo za otroke. Napisali ste še kar nekaj drugih del – na primer Zgode in nezgode Tečka Sitnobe, Jezikovni kotliček, različne slikanice ... Katero vam je najbolj pri srcu? Zakaj?

Vsaka knjižica mi je po svoje pri srcu, sem se pa najbolj zabaval ob pisanju Jezikovnega kotlička in

zgodb o Tečku Sitnobi, saj sem ljubitelj humorja, ki ga je v teh knjigah obilo.

Ali razmišljate, da bi napisali tudi kaj za odrasle?

Za odrasle imam napisanih že nekaj sto strani romana, a ker gre za obširnejše delo, mi ga zaradi preobilice obveznosti in številnih nastopov nikakor ne uspe dokončati. Trenutno ustvarjam nove pesmi in dokončujem slikanico o graciozni kozi.

Seveda ne moremo mimo vaše glasbe. Ustvarili ste kar nekaj glasbenih albumov. Katerega bi izpostavili kot svojega najljubšega otroka?

Izdal sem albume Naš svet se pa vrti, No, ja, pa kaj, Neprilagojen, Bognedaj, da bi crknu televizor, Saj te prime, pa te mine, Jaz sem nor, Od A do S, Ne se bat, Koncert, Je treba delat, Jaz ne grem v šolo, Vse je krasno, Brez dlake na jeziku, Se počasi daleč pride in vsi so mi pri srcu, saj sem vanje vložil veliko truda in ljubezni. Me pa zelo veseli, da so mnoge pesmi z vseh plošč postale zelo priljubljene in jim ljudje vedno znova radi prisluhnejo.

Najbrž ni mladostnika, ki ne bi prisegal na skladbo Jaz ne grem v šolo ... Kaj ste mladini želeli sporočiti z njo?

Sporočilo pesmi Jaz ne grem v šolo je zelo preprosto: kdor si domišlja, da vse ve in zna, je zelo neumen in govori same traparije, zato je nujno treba hoditi v šolo oziroma se je treba učiti vse življenje.

Vse vaše pesmi so humorne, družbeno aktualne in predvsem brezčasne – Bognedaj, da bi crknu televizor, Jaz sem nor, Klinc pa lepota ... Se vam ideje za besedila porajajo samodejno? Kje ponavadi dobite navdih zanje?

Idej za pesmi mi nikoli ne zmanjka, saj sem pozoren opazovalec življenja, dogodkov, odnosov med ljudmi. Tako zaznam marsikaj, kar morda drugi spregledajo. V svojih pesmih spregovorim o

vsem tem in ljudi zabavam, jih potolažim, kdaj pa kdaj okrcam, dam pa tudi marsikateri nasvet za boljše in srečnejše življenje.

Kot glasbenik ste priljubljeni pri vseh generacijah. Se vam je kdaj zgodilo, da se je kdo zgražal zaradi vaših besedil?

Osebnost nisem nikoli slišal ali izvedel, da bi katerakoli moja pesem povzročila pri kom zgražanje. Morda bi se to lahko zgodilo, če bi kdo pesem poslušal površno oziroma je ne bi poslušal do konca. Konec pesmi ima večinoma sporočilno

poanto, če je nekdo ne bi slišal, bi se lahko obregnil ob kakšen del ali besedo, kjer sem zelo neposreden, vendar vedno z namenom, da prepričljivo izrazim svoja razmišljanja.

Veliko tudi nastopate. Bi nam bili morda pripravljene zaupati kakšno zanimivo anekdoto, ki se vam je zgodila?

Za mano je približno tri tisoč nastopov, od tega veliko dobrodelnih, doživel sem marsikaj, zadnjih dvaindvajset let je to moj poklic, kar pomeni, da

ga opravljam odgovorno in z vso resnostjo, saj moj namen ni zgolj zabavati, ampak tudi vzgajati. Odzivi ljudi so vedno zelo pohvalni, večkrat polni navdušenja, se je pa zgodilo, da so na enem nastopu preveč razgreti mladeniči priplesali na oder in je eden po nesreči zadel v stojalo za mikrofona ter mi izbil sprednji zob. Izpljunil sem ga in pel dalje.

In za konec – kaj bi položili na srce današnji mladini?

V mojih pesmi je veliko sporočil tudi za mlade. Želim, da bi čutili radost, hvaležnost, da bi bili obzirni do soljudi, skrbni do živali in spoštljivi do narave. Vsakdo naj se zaveda, da je sreča odvisna od želja, ni je, če si lakomen, a hitro pride, če si skromen. S prijaznostjo in z dobrimi dejanji osrečujte sebe in druge. In da vam bo to šlo še bolje od rok, si čim večkrat zapojte: »Je treba delat!«

Stella Tretnjak, foto: Jakob Pirš

POLETNI BRALCI

Adi Smolar kot nagrada za pridne bralce

Uvodni pozdrav in nagovor direktorja knjižnice Mateja Jazbinška in knjižničarke Jerice Horjak

Vsestransko navdušenje ob Rolici papirja

Adi Smolar: »Prijatelja iz otroštva – Andrej Slikec in Andrej MIgec.«

Jakob Pirš

POLETNA BRALKA

»Po poklicu bi bila rada knjižničarka, da bom lahko jedla bonbone«

Najbrž mi ni treba posebej poudarjati, da je moj najljubši konjiček branje. Z njim sem se srečala že v predšolskih letih – s pravljicami za lahko noč. Najprej mi jih je brala mama, počasi pa je to nalogo prevzel ati, saj se je rad z mano navduševal nad pravljicnimi junaki, oponašal njihovo govorico, še sam kaj dodal in branje je takoj postalo zanimivejše. Knjige sem počasi začela listati tudi podnevi, in to vedno pogosteje. Knjiga mi je bila (in mi je še vedno) nekakšen umik v domišljjski svet. Najbrž zato, ker pri nas nismo imeli ne televizije ne računalnika. Ko so starši videli, da obožujem knjige, so me počasi poskušali privaditi, da bi samostojno brala. Vendar ni in ni šlo, tudi kasneje v šoli ne. Ati je na koncu ugotovil, kako bi me pripravil do branja. Od takrat sem še posebej veliko hodila v knjižnico in si izposojala knjige. Počasi pa so velike črke postale tiskane in na koncu pisane. Kako sem bila ponosna!

Naslednji dogodek, ki se ga spominjam, je iz drugega ali tretjega razreda, ko smo se pogovarjali, kaj bomo po poklicu, ko bomo veliki. Bleknila sem: »Knjižničarka.« »Ja, zakaj pa?« »Da bom lahko bonbone jedla.« V knjižnici so namreč vedno imeli na polici za izposojanje knjig posodico z bonboni. No, tako je počasi začela tleti želja po večjem spoznavanju knjig. Počasi so se bonboni spremenili v »zato, da bi lahko cel dan brala«.

Veliko je k mojemu branju pripomogla starejša sestra. A ne s spodbujanjem, ampak tako, da je svoje knjige puščala na pisalni mizi. Jaz pa hop po njih. Tako sem v petem razredu spoznala zbirko Harry Potter, ki mi je še danes najljubša ... Postajala sem vedno bolj strastna bralka, zato ni čudno, da sem se letos poleti odločila za sodelovanje v akciji Poletni bralci. Prebrati sem morala šest knjig. Osvojila sem majico z napisom Poletni bralci 2015/16. Prav tako sem bila pisno povabljen na zaključno prireditev, vendar se je na žalost nisem mogla udeležiti, saj je sovpadla z drugo dejavnostjo.

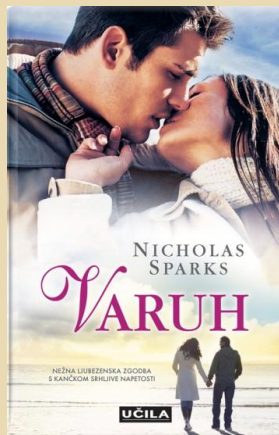
Poletni bralci so brez dvoma dobra ideja, saj najdeš nove knjige in prebereš katero, ki te na prvi pogled ne zanima. Torej vsem, ki so se akcije udeležili, branje škodilo zagotovo ni. 😊

Nadja Slapšak

KNJIŽNI PREDLOG

Nicholas Sparks: Varuh

Knjiga govori o prečudoviti ženski Julie, ki ji je umre mož, zato nima želje po skupnem življenju z drugim moškim.

Leto po moževi smrti dobi darilo, in sicer psa Singerja, zraven pa ljubezensko pismo. Veliko se dobiva s prijatelji, med katerimi je tudi Mike. Vedno sta si bila všeč, vendar nekega dne v njeno življenje vstopi sanjski Richard, ki je pravi lepotec in tudi zelo bogat. Všeč so ji njuni zmenki, vendar si vseeno bolj želi Mika. Ko na

koncu Richarda le zavrne, se pokaže njegov pravi obraz. Ugotovijo, da je kriminallec, ki ga policija že zelo dolgo išče, vendar vedno znova pobegne in spremeni videz. Postane obseden z Julie, zato ona pobegne, vendar neuspešno, saj jo najde.

Meni je knjiga zelo všeč, saj me je zelo potegnila vase. Primerna je tudi za mladostnike. Rada pa bi tudi opozorila, naj se bralci ne ustrašijo njene debeline, saj je zelo prijetna za branje.

Gracia Voglar

Dragi bralci!

OBVEŠČAMO VAS, DA SE BO NA MŠ LAŠKO
23. IN 24. OKTOBRA ZA PREDMETNO STOPNJO
IZVAJALA NOČ BRANJA.

IMELI BOMO DELAVNICE, NA KATERIH SE NAM BO PRIDRUŽIL
IGRALEC ROK MATEK. OBISKALI PA BOMO
TUDI KNJIŽNICO IN POČELI
ŠE DRUGE ZABAVNE REČI.

Bljudno vabljeni!

VAŠ KRATKOČASNIK!

PŠ REČICA

Noč branja

V petek, 11. septembra, smo v PŠ Rečica pripravili Noč branja. Ob 18. Uri so se otroci zbrali v šoli in v učilnicah na blazinah postiljali svoj nočni brlog. Sledili so objemi in slovo od staršev.

Bralni del smo začeli v naravi s slikanico Na poti v šolo. Združili smo sprehod, branje po postajah in gibalne naloge: metanje kamenčkov v vodo, mirna drža strašila, hranjenje ribic v potoku, preskakovanje ovčk, poligon s frnikolami ... Večer je bil prepleten z literarnimi in ustvarjalnimi delavnicami: pošast Mici se je spremenila v knjižno kazalko, medved je iskal

pestunjo, čokoladna delavnica pa je ponudila sladke slikarske užitke. Večer se je končal ob branju v »postelji«. Baterijske svetilke in prijateljsko druženje ob knjigi so zamrli še pred polnočjo. Noč je minila mirno, a smo kljub temu k zajtrku prihajali zaspani. Na sobotno jutro smo se razšli – veseli in zadovoljni, ker smo uspeli bralne dejavnosti povezati v prijetno doživetje.

Ksenija Vozlič

ABC-ABONMAJČEK

Od Celja do Žalca

V sredo, 9. septembra, smo se odpravili v Kulturni center Laško, kjer smo si ogledali nastop Od Celja do Žalca, prvo predstavo v sklopu letošnjega ABC-abonmajčka.

Predstavile so se tri folklorne skupine različnih držav; videli smo folkloriste s Škotske, iz Bosne in Hercegovine ter s Šrilanke. Vsi ti folkloristi so sodelovali na mednarodnem festivalu Od Celja do Žalca, ki je tudi eden največjih in najkakovostnejših v Sloveniji in je že kar nekaj let označen na koledarju pomembnih folklornih festivalov sveta. Festivalsko dogajanje v glasbi in plesu danes povezuje že štiri občine: Celje, Laško, Žalec in Velenje. Seveda folkloristi niso nastopili samo v Laškem, ampak so svoje spretnosti pokazali tudi drugje. V Celju so tako dijakom

srednje šole za gostinstvo in turizem poleg plesa predstavili tudi svoje tradicionalne jedi.

V Laškem so prav vsi plesalci pokazali, da je za takšne plesne korake treba ogromno truda in veliko vaj. Videlo se je, da so prav vsi odlični plesalci. Najbolj všeč so mi bili folkloristi iz Bosne in Hercegovine in mislim, da nisem edina, ki imam takšno mnenje. Zanimivi so bili seveda tudi drugi, še posebej folkloristi Šrilanke, ki so nam pokazali, kako zelo se razlikujejo naši plesi od njihovih.

*Tjaša Gradišnik
Foto: Tina Belej*

PŠ ŠENTRUPERT

Prvi šolski dan

Končno je spet tu september in naši učenci so se vrnili v šolske klopi. Bil je prav poseben dan, saj je naša šola sprejela osem novih članov.

Najprej so počakali zunaj s svojimi starši, nato so jih »ta veliki« sprejeli medse s skokom skozi obroč. Poglejmo, kdo so novi člani.

Naši prvošolčki s starši. Najprej razredničarka Cvetka hop skozi obroč, nato že prvi v vrsti pogumen Nik.

Jakob

Lucija

Žiga

Lara

Pia

Neja

Nejc

»Ta veliki« so pripravili kratek programček. Veliko se je plesalo in pelo.

Prvošolčki so z veseljem prisluhnili in z zanimanjem opazovali, kaj vse že znajo starejši.

Učenci in kolektiv PŠ Šentrupert

SEPTEMBRSKI UTRINEK

Lara Pavčnik

MŠ LAŠKO

Med prvošolci

Tudi letos smo se pomešali med novince in jih povprašali o prvih vtisih in počutju. Večina je v šoli zadovoljna, a nekatere kljub temu še malo vleče nazaj v vrtec. Le kdo bi jim zameril. ☺

Vid Vorina. Vid se v prvem razredu osnovne šole počuti dobro. Povedal je, da je v šoli drugače kot v vrtcu in da mu je bilo bolj všeč v vrtcu, ker je bilo več igre. Rekel je, da se v prvem razredu veliko učijo. Učiteljica se mu zdi »fajna«. S prijatelji se zelo dobro razume, najraje pa se z njimi igra med odmorom.

Vita Nemec. Vita meni enako kot Vid. Pravi samo, da ji je bolj všeč v šoli. V prvem razredu se počuti super. Učiteljice so ji zelo všeč. Pravi, da se veliko učijo, med odmori pa se igrajo. Rekla je, da je učenje zanjo nova stvar. Rada se igra s prijatelji, s katerimi se zelo dobro razume.

Val Cokan. Valu je v prvem razredu všeč. Čeprav se nerad uči. Pravi, da mu je boljše v šoli, saj se je naučil veliko novih stvari, hkrati pa imajo učenci čas za igro. Najbolj mu je všeč, ko se s prijatelji igrajo. Pravi, da se zelo rad igra. Učiteljica mu je zelo zanimiva.

Klara Kovač. Klari je bolj všeč v šoli kot v vrtcu. Pravi, da se vsak dan nauči veliko novih stvari. Rada je s prijatelji. Najbolj so ji všeč odmori, saj se takrat igrajo. Pravi, da učiteljica občasno dvigne glas, drugače pa ji je zelo všeč. Rekla je, da se že veliko učijo.

Maja Skarlovnik in Nina Stiplošek

PŠ REČICA

Sprejem prvošolcev

1. september je dan, ko smo vsi polni pričakovanj in vprašanj, ki se vrtinčijo v glavah.

Pesem, ples, lutke so pripomočki, ki ob začetku razblinjajo zadrego in omogočijo smeh, gibanje, sprostitvev. »Ata Švigazajec«, drobna darilca pozornosti, prijazna beseda, spodbuden nasmeh in sladica tolažijo zaskrbljene prvošolce. Starejši

šolarji z veseljem in ponosno nastopajo, čeprav so z odgovornostjo nastopanja obremenjeni že prvi dan. Učiteljice vsaj na ta dan na razmišljamo o učnih ciljih. Najpomembnejši cilj tega dneva je za otroke, starše in učiteljice občutek sprejetosti.

Ksenija Vozlič

MŠ LAŠKO

Obiskali smo Piko Nogavičko

Uganete, koga smo obiskali? Ja, seveda, Piko Nogavičko.

Drugošolci smo se odločili, da bomo obiskali Piko. Že zjutraj smo se z avtobusom odpravili proti Velenju. Tam sta nas pričakali dve Pikini pomočnici, saj je Piko v teh dneh obiskalo toliko otrok, da si je umislila pomočnice. Saj veste, Pika ne more ves čas delati, potrebuje tudi čas za igro in raziskovanje.

Njeni pomočnici sta nas ves čas spremljali in nam razkazali Pikino mesto. Sploh si ne morete misliti, koliko različnih stvari ima Pika. Od Vile Čira Čara, delavnic za otroke, igral, telovadnice, počivalnice, cirkusa do trgovine, Pikine kuhinje, čalapink, Fickarne, čevljarne in še bi lahko naštevali. Najprej smo se udeležili Pikinih delavnic, kjer smo lahko ustvarjali, kar smo želeli. Izdelovali smo čolničke, lanterne, lokvanje, mini Pike za srečo, čudežna drevesa, buče, gusarske kljuge, sablje in še ogromno drugih stvari. Čas je

zelo hitro minil. Napočil je čas, ko smo si končno ogledali tudi Pikin dom – Vilo Čira Čara. Pika ima čudovito hišo, vendar zelo skromno. Čuval jo je strašni gusar, ker Pike seveda ni bilo doma. Kdo ve, kje se je potepala. Malce smo se še igrali na njenih igralih, nato pa se odpravili v Fickarno. Ne veste, kaj je to? To je majhna trgovinica, v kateri prodajajo plišaste Ficke. Brez Ficka, Pikinega najboljšega prijatelja, seveda nismo mogli oditi.

Nekateri smo si privoščili še sladoled in naše popotovanje po Pikinem mestu se je končalo. Polni prijetnih doživetij smo se odpravili nazaj proti avtobusu, se poslovili od Pikinih pomočnic in se s pikasto ustvarjalnimi občutki odpeljali proti šoli. Pika ima ogromno in čudovito mesto in zagotovo ga bomo kdaj še obiskali.

Drugošolci z učiteljicama Danielo Čalušič in Urško Wiegele

»Če si moj prijatelj, me kliči Pika Nogavička,
pike imam na nosku, a nogavičke na nogah.«

Alina Brižić

PŠ ŠENTRUPERT

Policist na obisku

V prvi in drugi razred je prišel na obisk policist Robert.

Najprej nas je bilo kar malo strah, saj gledanja policista tako od blizu nismo bili vajeni. S cmokom v grlu smo tiho prisluhnili. Pogovarjali smo se o prometnih znakih, prečkanju ceste, vožnji v različnih vozilih, vidnosti v prometu (in opremi) in prehodili varne poti v Šentrupertu.

A gospod policist sploh ni bil tako strog. Bil je prijazen, nasmejan in zelo zabaven. Vsekakor pa bomo dosledno upoštevali njegove nasvete. Na koncu smo si vsi rekli: »Srečno pot in brez nezgod.«

Učenci in kolektiv PŠ Šentrupert

Anemarie Hrastnik

PŠ ŠENTRUPERT

Jesenski športni dan

Bil je lep sončen dan, zato smo imeli v Šentrupert športni dan. Tekli smo kros.

Najprej smo si slekli jakne in odložili nahrbtnike. Malo smo se ogreli in nato začeli teči. Jaz sem imel čas 1,51 minute. Tekel sem tretji po vrsti. Ko smo odtekli vsi ostali razredi, so tekli tudi prvi razredi, ki so imeli krajšo razdaljo. Potem smo šli nazaj do štarta, kjer smo se posladkali, nekaj popili in šli v šolo. V šoli smo se preobuli in se odšli igrati. Med igro smo tudi zapeli in zaplesali na angleško pesem. Na športnem dnevu je bilo lepo, super, a tudi malo utrujajoče.

Rene Rezec

NIS

Peka kruha in spoznavanje zelišč

10. septembra smo se odpeljali na kmetijo Primož v zaselku Debro, natančneje v Mulenci.

Gospodinja Marjanca nam je pripravila vzhajano testo, ki smo ga oblikovali v hlebčke in spekli. Seveda smo za delo potrebovali čiste roke in primerno obleko (predpasnike in kape). Opazovali smo, kako se pripravi krušna peč, odstrani žerjavica in pomete pepel, ter spoznali orodja, ki so nam pri tem v pomoč. Ogledali smo si tudi zeliščni vrt in živali na kmetiji ter poskusili odličen zeliščni čaj. Ko je bil kruh pečen, smo ga vzeli iz peči in še toplega odnesli domov.

Učenci z učiteljico Valentino Gartner

PLANINSKI KROŽEK

Pohod po poti treh cerkva

V soboto, 19. septembra, smo se člani planinskega krožka pridružili drugim pohodnikom na Pohodu po poti treh cerkva.

Vsi smo bili dobro razpoloženi, saj so nas že zjutraj pobožali topli sončni žarki. Zbrali smo se na parkirišču pri Zdravilišču Laško, kjer je vodja pohoda povedal nekaj besed. Pot nam že na začetku ni nič kaj prizanašala, saj se je hitro začela strmo vzpenjati. Ko smo že mislili, da si bomo lahko malo oddahnili, nas je za ovinkom pričakala nova strmina. Po napornem prvem delu poti nam je postanek pri cerkvi sv. Mihaela zelo dobro del. Okrepčali smo se in pot nadaljevali proti Kuretneemu, kjer so nam domačini pripravili manjšo pogostitev. Malce smo se okrepčali in pot nadaljevali proti zadnji točki, cerkvi sv. Krištofa.

Približno na polovici poti smo doživeli presenečenje. Pri kmetiji Aleš-Pušnik so se izjemno potrudili in pripravili pravo malo veselico. Harmonika je zaigrala in odlično vzdušje se je samo še stopnjevalo. Kar težko je bilo zapustiti vse tiste majhne domače dobrote, ki so nam jih pripravili, vendar smo morali iti naprej. Ogledali smo si še zadnjo od treh cerkva in se odpravili proti domu. Sončno soboto smo odlično izkoristili in že komaj čakamo na naslednji pohod. Kdo ve, mogoče nas bodo tudi takrat pričakale kakšne sladke dobrote.

Urška Wiegele

JUMICAR

Zahvala

V četrtek, 17. septembra, so imeli učenci četrtega in petega razreda izobraževalni program preventivne vzgoje otrok v cestnem prometu Jumicar. Spoznali so, kako se morajo vesti v prometu. Uživali so v vožnji z avtomobilčki na poligonu. Hvala Občini Laško, ki je učencem omogočila izkušnjo, iz katere so se veliko naučili in jim bo še dolgo ostala v lepem spominu.

Irena Plevnik

Varno v prometu

Iz POŠ Debro smo šli v matično šolo. V telovadnici nam je predavatelj povedal veliko o varnosti v prometu.

Naučil sem se, da je najpomembnejša stvar v prometu – ostati živ. Za pešca v prometu sta pomembna počasna hoja in opazovanje. Po pločniku in na prehodu za pešce hodimo po desni strani. Ko gremo čez prehod za pešce, najprej opazujemo levo stran, nato desno. Po končanem predavanju smo odšli na poligon z avtomobilčki. Razvrstili so nas v štiri skupine. Pri vožnji z avtomobilčki smo morali upoštevati prometna pravila. Bilo je zelo zanimivo, saj smo se marsikaj naučili.

Enej Vodušek

Jumicar

Najprej nam je predavatelj povedal vse o prometu. Nato smo se na igrišču vozili z avtomobilčki. Upoštevati smo morali prometna pravila in znake. Bilo mi je zelo všeč.

Nina Videc

Vožnja z avtomobilčki

Ta dan je bil enkrat.

Naučili smo se marsikaj o prometu. Gospod predavatelj je bil strog, a tudi zabaven. Spoznali smo, da moramo v prometu mirno hoditi in opazovati. Pomembna so tudi pravila lepega vedenja. Na igrišču je bil postavljen poligon. Izgledal je kot pravo cestišče s prometnimi znaki in semaforjem. Po njem smo se vozili z majhnimi avtomobilčki.

Sara Čopar

